

לקוטים וספורים נפלאים

פרשת יתרו

על קריעת ים סוף לישראל, ולמרות זאת בא להלחם אתם מכאן למד, ששמיעה לבדה אינה מספקת, וכדי לקבל עול מלכות שמים צריך להסתופף בצלו של הצדיק ולראות את הנהגתו, כפי הכלל ש"אינה דומה שמיעה לראיה".

"וישמע יתרו כהן מדין חותן משה" (יח, א)
רבי יחזקאל שרגא משינובה היה רגיל מנעוריו לשחר את פני צדיקי דורו, והיה נוסע תדיר לצדיקים.

"אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה ושם השני אליעזר כי אלקי אבי בעזרי ויצילני מחרב פרעה"

(יח, ג-ד)
שמו של הבן הראשון נקרא על שם היות משה גר בארץ נכריה, ואלו שם בנו השני נקרא על כך שה' הצילו מחרב פרעה. ולכאורה הסדר צריך להיות הפוך קדם משה נרדף על ידי פרעה, ואחר כך מצא מחסה בארץ מדין הנכריה, ומדוע, אפוא, הקדים משה את השם גרשם לשם אליעזר?
מסביר המהרי"ל דיסקין, משה רבנו הגיע למדין מפני שגורש ממצרים. וזו באמת היתה הסיבה לקריאת שם בנו הראשון בשם גרשם, על שם שהיה מגורש מארצו. אלא שהוא חשש להכריז על האמת ולאמרה בפני יתרו, שמא לא ירצה בו, כי למה יחזיק בביתו אדם הנחשב לבוגד ומבוקש למוות על ידי השלטונות. יתר על כן, אולי יתרו היה מסגיר את משה הישר

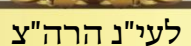
"הַפְּקִירָא נִיחָא לַה ? ? ?"

מָאָז וּמְעוֹלָם חָלַם בְּעַרְל לְחוּשׁ אֶת רַגְלָיו דּוֹרְכוֹת עַל חוֹלָה הַזֶּהָב שֶׁל עֵבוֹ, בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה וְהַנְּכֻסְפָּת, הֵלֵא הִיא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
אָךְ הַחֲלוֹם הַזֶּה רְחוּק בְּמִשְׁגָּיו הַדְּלִים. מִשְׁכַּרְתּוֹ הַדְּלָה שֶׁנִּחְסְקָה מִפְּנֵי עֵבוֹר יִלְדָיו הַרְפִּים, אֵין הִיא מְסַפֶּיָּקָה עֵבוֹר חֲסֹכוֹן נוֹסֵף לְנִסְיָעָה לְחוּצָה לְאַרְץ.
הַיִּלְדִּים גְּדֻלִים וְחֲלוֹם אֲבִיהֶם נִסְפָּג בְּדָמָם. הָרֵאשׁוֹנִים לְצַעַד בְּנִתִּיב זֶה הָיוּ מִתְתַּיְהוּ וְיוֹסֵ'ל, הָאֲחִים הַגְּדוֹלִים, וְהֵם פָּתְחוּ אֶת הַדֶּרֶךְ גַּם לְשֵׁאֵר הָאֲחִים בְּעֻקְבוֹתֵיהֶם.
הַפְּרָדָה הִיְתָה קֶשֶׁה כָּל פְּעַם מִחֶדֶשׁ, וּדְמָעוֹת רַבּוֹת נִמְסְכוּ בָּהּ, אַחַר שֶׁרְעִיתוֹ שֶׁל בְּעַרְל הוֹתִירָה אוֹתוֹ לְבִדּוֹ, אָךְ לְמִרּוֹת הַכֹּל שֶׁמַּח בְּעַרְל בְּשִׁמְחָתָם וְלֹא הִפְסִיק לְנַחַל שְׂאֵף הוּא וְעַלָּה יוֹם אֶחָד לְאַרְץ הַקְּדוּשׁ וַיִּתְאַחַד עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ הַעֲנֻפָּה.
עֲבָרָה תְּקוּפָה, הָאֲחִים הַגְּדוֹלִים בִּסְסוּ אֶת מַעֲמָדָם וְעָשׂוּ חֵיל בְּעִסְקֵיהֶם הַמְּשֻׁתָּפִים, וּבְאִמְצָעָה שֶׁל יוֹם גְּבוּשׁ מִשְׁפַּחְתִּי שֶׁלֵּף יוֹסֵ'ל בְּאַבְחַת רַגַע רְעִיוֹן שֶׁנִּחַת בְּמוֹחוֹ אָךְ עֲתָה.
"הֵן אֲנִי וּמִתְע'ס צָבְרָנוּ סְכוּם מְכַבֵּד לְצַד עֲסָקִינוּ הַמְּלַבְּלָבִים" מִמִּתִּיק יוֹסֵ'ל אֶת סוּדָם "הַחֲלַטְנוּ כְּבָר לִפְנֵי תְּקוּפָה שְׁנוּצִיא מִחֲצִית מֵהַסְּכוּם עֵבוֹר אֲבִינוּ שִׁיחִיָּה, אָךְ - רוֹכֵן הוּא אֶל הָאֲחִים - נְצַטְרֵךְ אֶת עֲזָרְתְּכֶם בְּנוֹשָׂא."

פעם תמהו בפניו על כך, שהרי מעולם לא מש מאהלה של תורה, ומה ראה לכתת רגליו למרחקים ולא הסתפק בישיבה באהלו על דלתי התורה.
הרה"ק השיב: "חז"ל דרשו על הפסוק וישמע יתרו' מה שמועה שמע ובא? קריעת ים סוף ומלחמת עמלק'.
ולכאורה תמוה, מדוע המתין יתרו עד אחר מלחמת עמלק, וכי קריעת הים לבדה אינה מרעישה דיה כדי להתעורר ולבוא? ומדוע כלל היה צריך לבוא למשה, וכי לא היה יכול לקבל על עצמו עול מלכות שמים בהיותו במדין?
אלא ששתי השאלות מתורצות זו בזו. כאשר יתרו שמע על קריעת ים סוף התעורר באמת לקבל עול מלכות שמים בעודו במדין, ולא בא

לידיו של פרעה, לפיכך פירסם משה שהטעם לכך שבנו נקרא "גרשם", הוא: "כי אמר גר הייתי בארץ נכריה", אולם את הברית לבנו השני, אליעזר, עשה משה

למשה, משום שסבר שדי בקבלת העול במקומו. אולם כאשר שמע על מלחמת עמלק, הבין מכך ששמיעה לבדה אין בכחה להשפיע, שהרי עמלק בודאי גם הוא שמע

לעי"נ הרה"צ
ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל
כ"ו בניסן תשע"ז

בדרך במלון, כשהיה כבר הרחק מבית חותנו, וללא כל מורא מפניו, לפיכך יכול היה לפרסם את דבר היותו נרדף ומבוקש על ידי השלטונות, ואכן קרא לבנו על שם: "כי אלקי אבי בעזרי ויצילני מחרב פרעה". (לאור הנר)

"ויחן שם ישראל נגד ההר" (יט, ב)

דרשו חז"ל, מדוע נאמר ויחן לשון יחיד? מפני שבני ישראל חנו כולם כאיש אחד בלב אחד. מה מצער הדבר, שאותה אחדות היתה רק בטרם קבלו ישראל את התורה, ומאז נפרדו הלבבות זה מזה, וכל אחד בטוח כי רק דרכו היא דרך התורה הנכונה...

(רבי נפתלי מרופשיץ)

"כבד את אביך ואת אמך למען יאריך ימך" (כ, יב)

שאל רבינו סעדיה גאון זצ"ל: מדוע דוקא במצות כיבוד הורים ראתה התורה לציין את מתן שכרה של המצוה "למען יאריך ימך", מה שלא ציינה במצוות אחרות?

ומיישב זאת בהסבר מעניין, אריכות הימים יותר משהיא שכר סגולי, היא קריאה של המציאות העתידית.

אומרת לאדם: אם תכבד את אביך ואת אמך, תהיה ברכה גדולה באריכות ימך. ילדיך יגדלו באוירה שמכבדת את המבוגרים במשפחה, וגם אתה, כשתודקן ויאריך ימך, יעזרו לך בניך בשמחה, וממילא תאריך ימים בטוב ובנעימים.

לעומת זאת, אם תרשל בכבוד הורייך, הרי גם בניך לא יכבדוך, ואז מוטב לך שלא תאריך ימים.

בספר 'נפלאים מעשיך' מובא סיפור נפלא: מעשה בעשיר שהיה לו אב זקן, עני וקשה יום.

האב גר בבית בנו, אך לא

קלים היו חיי הבן בצל אביו. הבלבול שלט באב הזקן, הוא הטריד בבקשות רבות, וגרם לתקלות שונות פה שפך את המרק, ושם לכלך את הרצפה, כאן מעד ושבר אגרטל יקר, ושם נקרע ספר שאחז בידיו הרועדות.

מתתניהו, או בכנויו המשפחתי, מתע'ס, מתערב לטובת אחיו - שתפו "הלא לא נוכל לראות את פריחת המשפחה ללא שנהנה את אבינו שיחיה מראות בשגשוגה. האם אינני צודק"? קובע מתתניהו בנימת שאלה, ומישיר מבטו ליושבים על כסאות המטבח המתכתיים של יוסל.

הילדים שמחנכים היו לכבוד אב, שלפו עד מהרה את ארנקם, ועל השלחן הצטבר לו הסכום להוצאות הדרך של אביהם.

לאחר מספר ימים מקבל בערל את מכתב של האחים, ובתחתיתו כרטיס נסיעה במחלקה הראשונה בספינה "אושן" שיוצאת לדרך בעוד יומים תמימים.

בערל המרגש קורא את תכן המכתב בדמעות, וממהר להכין את צידתו לדרך הארצה.

"הידעת? בערל עובר לישראל!" כך נשנתה ונשלשה הקריאה מפה לאון בפי המפקרים והקורבים.

הידיעה עברה במהירות, ובהתחשב בחדשות היבשות שהגיעו לעירה אחת לתקופה ארצה נתן היה להבין את ההתרגשות.

נשוא השיחות עצמו, היה עסוק עד למעל ראשו בחסול עסקיו המסעפים, ובהכנת מוודתו לדרך.

היומים עברו ביעף. בבקרו של היום השני נצב בערל בתחתיתו של כבש העליה לאונה. השם "אושן" מתנוסס בגאון על חרטום הספינה.

'אוי, הגויים האלו והגאון שלהם' הרהר לעצמו ושנן בפיו "אין הם מבינים שהכל בידי שמים?" שאל בערל את עצמו בעודו עולה.

לתדהמתו לא היה גבול, כאשר שני מלחים לבושי שני וארגמן הובילוהו אל עבר תאו האישי. "בבקשה, סיר. זהו התא שלך, כאשר תצטרך ארוחה או כל דבר אחר לחץ על הכפתור - החנה בידיו המלח הגבוה מבין השנים על כפתור הקבוע בקיר - ומיד תקבל את מבקשך." השלימו חברו.

"ויעמוד העם על משה מן הבקר עד הערב (יח, יג)

שאלו פעם את רבה של ירושלים הגה"ק רבי שמואל סלנט זיע"א, למה הוא לא קובע לעצמו שעות קבלה קבועות, שבהן יענה לפונים אליו? אמר להם הצדיק: יהודי צריך לדבוק במידותיו של הקב"ה, בברכת המזון אנו אומרים "שאתה זן ומפרנס אותנו תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה" בלי שעות קבלה.

"ויחן שם ישראל נגד ההר" (יט, ב)

מפרש רש"י: "כאיש אחד בלב אחד."

בשעה שבני ישראל מאוחדים ומלוכדים, "כאיש אחד בלב אחד" יכולים הם לעמוד נגד ההר, נגד יצר הרע הדומה להר, כמובא (סוכה נב, א) כדדרש רבי יהודה, לעתיד לבא מביאו הקב"ה ליצר הרע, ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים, צדיקים נדמה להם כהר גבוה... (אור ישרים)

"כל הנוגע בהר מות יומת" (יט, יב)

מכאן למדים עד כמה צריכים להיזהר בכבוד תלמיד חכם.

מה ההר שאין בו דעת ואינו מרגיש כלום ובכל זאת נתקדש על ידי קבלת התורה, עד שהוזהרו ישראל מנגוע בקצהו, קל וחומר למי שנוגע ופוגע בכבודו של תלמיד חכם, שיש בו דעת ומרגיש בעלבון. (החפץ חיים)

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

יום אחד הגיע הקש ששבר את גב הגמל. היה זה כאשר אורחים חשובים הגיעו אל העשיר. בכבוד רב הפנה אותם אל הטרקלין המרווח, וישב עמם לדון בנושא שלשמו הגיעו.

והנה הופיע אביו הזקן בסלון, ובהתנהגותו המוזרה גרם לבנו בושה בפני רעיו.

פניו של העשיר נצבעו בארגמן, והוא גמר אומר בנפשו

לשלח את אביו מן הבית.

"שילך לקבץ לו נדבות יחד עם יתר עניי העיר, מדוע שאסבול כל חיי בגללו?!"

אמר ועשה. אלא שעונת החורף היתה אז, וכאשר ירד הליל, התגבר הקור, ובעוד הבן העשיר נם בחדר מוסק ונעים על מטתו המצפה משי רך, מכוסה בשמיכות

מחממות, ניסה האב הזקן למצוא את שנתו על מצע סמרטוטים בקרן רחוב ולהתחמם בכמה סחבות, אשר עזרו לו כמים מלוחים לצמא.

איכשהו הצליח להעביר את הלילה.

בן קטן, טוב לב ועדין נפש היה לו לעשיר, ובעת בוקר, כאשר הלך ברחוב בדרכו לבית הספר, נחרד לפתע למראה עיניו.

בפינת הרחוב ישב סבו בבגדים בלואים, כשכל גופו רועד מקר, ונראה כי זמן רב לא נכנס לפיו מזון כראוי.

מתוך רגש רחמים טבעי נגש אליו, נתן לו את הכריך שהכינה לו אמו, והושיט לו אף מספר פרוטות שנמצאו בכיסו.

לאחר מכן רץ הילד לביתו, כדי לספר לאביו את אשר ראו עיניו, אולי יחוס על הסב ויחזירהו לביתו.

מה נדהם הבן כאשר שמע את תגובתו הצוננת של אביו. האב העשיר כלל לא הטה אוזן ולב למצבו של אביו, אלא רק הציע לו ברוב "נדיבותו", כי יכול הוא לגשת לעליית הגג, שם באחת הפינות, בין החפצים הישנים מונח לו מעיל ישן שכבר יצא מכלל שימוש, "תוכל לקחת

אותו לסבא", הפטיר בפנים זועפות. מיהר הבן אל עליית הגג, ומה עגמה עליו נפשו בראותו את המעיל כה ישן ומרופט.

דמעות עמדו בעיניו: האם זה כל מה שיכול אביו העשיר לתרום לסבא האומלל? מה יעשה?! כיצד יפקח את עיניו של אביו הטועה? כיצד ירכך את לבבו האטום?

לפתע עלה רעיון בלבו, הוא נטל בידו האחת את המעיל

הבלוי, ובידו השניה נטל מספרים גדולים, ירד חיש למטה, והחל לגזור את המעיל לשניים, לנגד עיניו של אביו.

"מה אתה עושה? מדוע גזרת את המעיל?" התרעם האב ולא הבין.

הביט הבן בעיניו של האב והסביר בתמימות: "לכבודך ולמעןך אני עושה זאת..."

לעת זקנתך, כאשר תהיה זקן ותשוש, ולא אוכל עוד להחזיקך בביתי, לא

תצטרך לרעוד מקור עד שילך מישהו להביא לך מעיל. כבר מעכשיו חוצה אני מעיל זה, חציו אלך להביא לסבא כאשר בקשת, ואת החצי השני אשמור בעליית הגג, כדי לשלוח אליך בימי החורף הקרים..."

דקות ארוכות שתק האב בתדהמה. דברי בנו טלטלו את נפשו והמסו את לבבו.

בהחלטה נחושה יצא לחפש אחר אביו, החזירו לביתו, התרפס לפניו בבקשת סליחה, הלבישו במיטב הבגדים, והושיבו בכבוד בראש השולחן... (אוצרותינו)

בְּעַרְל הַסְתוּבָב בְּתָאוּ מְסַחֲרֵר וּבְחָן אֶת הַרְפוּד שְׁעַל הַכֶּסֶא, וְאֶת מִצְעֵי הַמְּשִׁי שְׁעַל מִטָּתוֹ. "אָה, סִיר" קָרָא לְעִבְרוֹ הַמֶּלֶח.

בְּעַרְל מְסַתוּבָב. "בְּעוֹד כְּשֶׁעָה יִנְתֵן תְּדַרְוֶה בְּסַפּוֹן לְנוֹסְעֵי הַסְּפִינָה, לְמַקְרֵי חָרוֹם. שְׁתִּינֶה לָךְ הַפְּלָגָה נְעִימָה". סִים הַמֶּלֶח וְנוֹסוּג לְאַחֹר, בְּעוֹד חִבְרוּ סוּגֵר אַחֲרָיו אֶת הַדֶּלֶת.

'מָה אֲנִי צָרִיךְ אֶת זֶה?! הַכֵּל בְּיַדֵי שָׁמַיִם'. הִרְהַר בְּעַרְל וּפְנָה לַמְּטָה לְהַשְׁלִים אֶת הַשְּׁנָה שֶׁחִסְרָה לוֹ בְּיָמִים הַחוֹלְפִים מְרַב הַתְּרַגְּשׁוֹת.

בְּאִמְצָעוֹ שֶׁל הַחֲלוּם, נִשְׁמָעָה דְּפִיקָה.

"מִי זֶה?" רָטַן בְּעַרְל.

"מֵר בְּעַרְל, תּוֹכֵל לְפַתֵּחַ?"

"מָה הוּא רוֹצֵה מִמֶּנִּי?" סָנַן לְעִצְמוֹ וְנָגַשׁ לְפַתֵּחַ אֶת הַדֶּלֶת.

בְּפִתַח עֶמֶד רַב הַחוּבְלִים הַחֲסוֹן, "מֵר בְּעַרְל" אָמַר בְּמִבְטָא כָּבֵד "לֹא הַשְׁתַּתְּפֵת בְּתַדְרוּךְ לְמִצְבֵי חָרוֹם. הָאֵם תִּרְצֶה אֶת עַקְרֵי הַדְּבָרִים?" "אֵינִי זָקוּק לָכֶּה. אֲנִי בּוֹטֵחַ בְּאַלּוּקֵי וְאַסְתֵּדֵר לְבֵד". עָנָה בְּעַרְל.

הָעוֹמֵד בְּפִתַח נִפְנָה לְעַסְקָיו וּבְעַרְל סָגַר בְּעָדוֹ וְנִפְנָה לְהַמְשִׁיף אֶת חֲלוּמוֹ הָעָרֵב, עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּפְגִישָׁתוֹ עִם אֲהוּבָיו.

לְפַתֵּעַ, נִרְתַּעָה הַסְּפִינָה. הַיָּם הָאֶפֶל הַחֵל לְגַעַשׁ, וְקִבְרָנִיטֵי הַסְּפִינָה הִתְאַמְצוּ לְהַחְזִיר אֶת הָאֲנִיָּה לְמַסְלוּלָה הַרְגִיל, אֶךְ לִשְׂוֹא.

הַסְּפִינָה עֲלְתָה עַל שְׂרִטוֹן וְרַב הַחוּבְלֵי נָטַל אֶת מִשְׁדֵּר הַרְדִּיו וְנִפְנָה לְקָרָא בְּקֶשֶׁר הָאֲנִיָּה. בְּעַרְל הִמְבִּהֵל הִתְעוֹרֵר לְשִׁמְעַ קְרִיאָתוֹ, "לְכָל נוֹסְעֵי "אוֹשֵׁן", נְקַלְעֵנוּ לְמִצְבַּ סְכָנָה, עַל כָּל הַנוֹסְעִים לְהִתְקַבֵּץ עַל הַסַּפּוֹן כְּפִי שְׁתַּדְרָכְתֶּם וּלְהַלְבִּישׁ אֶת אִפּוֹד הַהִצְלָה שֶׁבְּתַאֲיֶכֶם הָאִישִׁי".

"כבד את אביך ואת אמך למען יאריך ימך" (כ, יב)

סיפר הג"ר בן ציון פלמן זצ"ל: פעם פנה הגאון רבי חיים סולובייצ'יק זצ"ל לבנו הגרי"ז זצ"ל, בהיותו ילד, וציוה עליו: "ועלוועל, רוץ לדואר לקנות בול". הגרי"ז שמע בקול אביו ומיד רץ אל הדואר כדי לקיים את מצות אביו.

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי'

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

ואם לא די בכך, הוסיפה אמו בהודעתה, שלפני פטירתו ביקש הסבא שיקברוהו בארץ ישראל... הוא הסביר את בקשתו בכך, שמכיון שיש לו כאן בארץ נכד כה אהוב, השקוע בתורה בצורה מופלגת, לכן מעוניין שנכד זה יהיה אחראי על סדרי ההלוויה שלו... "רק עליו אני סומך" הודיע הסבא בצוואתו.

ולכן ביקשה האמא בהודעתה מהנכד שיכין כל הנצרך להלוויה כי הם יוצאים עוד מעט מארה"ב...

אין לתאר את הרגשתו האיומה של חנכו, "השי"ת הוכיח לי" אמר לעצמו "כמה לא מפסידים כשמצייתים לקול

חכמים. אם הייתי שומע לבקשת ראש הישיבה, לא הייתי מגיע לתרחיש הנורא הזה".

בנתיים נאלץ למגינת לבו לטוס עד אמריקה ו... לחזור מיד ארצה.

הוא חזר והגיע ממש ברגע האחרון, כשכל בני המשפחה כבר היו מוכנים לקראת ההלוויה...

אך בזה עדיין לא תם הלקח הגדול שלמד התלמיד מרבו.

כשהגיע להלוויה נדהם לפגוש שם את רבו, רבי נתן צבי, שסימן לו לבוא לצידו.

הוא היה בטוח שעכשיו יקבל גערה על שלא ציית להוראתו... אבל רבי נתן צבי הלך לצידו בלי להוציא מילה במשך כל כברת הדרך הארוכה עד לבית העלמין...

בסיום ההלוויה ביקש ראש הישיבה מתלמידו, הנכד, לסור לביתו.

עכשיו כבר היה הבחור בטוח שהנה באה הגערה

והכין עצמו לשמוע גערות קשות על שלא ציית.

אבל כשנכנס לביתו של רבי נתן צבי, פרס ראש הישיבה מפה וערך לפניו שולחן מלא וגדוש במאכלים טובים וערבים... "מן הסתם הגעת להלוויה היישר מן המטוס, ולא הספקת לטעום כלום, אני מבקש ממך לסעוד את לבך..."

באמצע הדרך ראה אחד מבעלי החנויות הסמוכות לביתו של רבי חיים, את הילד רץ מהר, הוא עצרו ושאל אותו להיכן רץ.

השיב לו הגרי"ז שהוא רץ לדואר כדי לעשות רצון אביו שצויה לקנות לו בול.

באותה שעה בדיוק היה לאותו בעל חנות בחנותו כמה בולים שקנה לעצמו. אמר לילד: "הנה יש לי כאן בול, אתה יכול לקנות אותו ממני, אינך צריך לרוץ כל כך רחוק עד לדואר".

השיב לו הילד: "אבא אמר לי 'רוץ לדואר לקנות בול'."

מצות כיבוד אב שלי היא לרוץ לדואר ושם לקנות את הבול, ולכן אינני מעוניין לקנות במקום אחר את הבול, אלא לקיים את המצוה כלשונו של אבא, לקנות את הבול בדואר ולא במקום אחר". (שלמים מציון)

"והזהרתה אתהם את החוקים ואת התורות והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו" (יח, כ)

באחד הימים שלאחר פורים, כשבועיים לפני סוף זמן החורף בישיבת מיר, ניגש אחד התלמידים מארה"ב, אל ראש הישיבה הגרנ"צ פינקל זצ"ל וסיפר לו שסבו המתגורר באמריקה חולה מאד, ומכיון שיש לו קשר הדוק מאד עם הסבא, רוצה לנסוע אליו כבר עתה לפני סוף הזמן, כדי שיוכל לפגוש, אולי בפעם האחרונה.

ראש הישיבה הודיע לו נחרצות שאינו מרשה לו לנסוע ונימוקו עמו: "אם אתה תיסע, יקומו ויסעו אחריך עוד תלמידים רבים המתגוררים בחו"ל, ורפיון גדול יורגש בהיכל הישיבה". התלמיד, משום מה לא ציית לרבו, וקנה כרטיס טיסה. הוא הגיע בשעה היעודה לשדה התעופה, ועלה על המטוס.

לאחר ההמראה הוא מבחין שבמכשיר הנייד שלו נקלטה הודעה. הוא מאזין להודעה, ומקבל להם.

היתה זו אמו שבישרה לו על פטירתו של הסבא!

בְּעַרְל הַחֲלִיט הַחֲלָטָה נְחוּשָׁה שֶׁהוּא לֹא יִקְשִׁיב לְהוֹרְאוֹת, כִּי כְּפִי שֶׁכָּבַר אָמַר לְרַב הַחוּבְלִים, הוּא אֶת מִבְטָחוֹ אֵינוֹ שֵׁם בְּאֲנָשִׁים, אֲלֵא בְּבוֹרָא.

הַסְפִּינָה נִטְתָּה בְּחִדוֹת עַל צִידָה, רַב הַנוֹסְעִים יֵצְאוּ לְדַרְכּוֹ עַל סְפִינּוֹת הַמְלוֹט וְרַב הַחוּבְלִ יַחַד עִם שְׁנֵי מְלָחִים גְּבֵרְתָּנִים גָּרְרוּ אֶת בְּעַרְל לְעֵבֶר הַסְּפּוֹן, וְשָׁם, אַחֲרֵי סִירוֹב נוֹסֵף, עָלוּ שְׁנֵיהֶם עַל סִירַת הַהֶצְלָה הָאֲחֵרוֹנָה וְנִמְלְטוּ.

בְּעַרְל רָאָה שְׁאִין עוֹד בְּרָרָה, וְקִפֵּץ לְמִים הַקְּפוּאִים. לְרַגַע עוֹד נֶאֱבַק עִם הַמִּים, אָךְ בְּמִשְׁנָהוּ תָּפַס בְּקֶרֶת עֵץ שֶׁנִּסְחָפָה מֵאֶחָד הַחֲדָרִים וְנִתְלָה עָלָיָה.

לְפִתְעַ, פָּנְסִי סִירָה חוֹדְרִים אֶת הַחֶשֶׁק הָאֶפֶל, וּמַעְלֵיהֶם נִגְלִית דְּמוֹת גְּבוּהָה וּמוֹצָקָה.

"בְּעַרְל" צוּעֶקֶת הַדְּמוּת אֶל הַטּוֹבֵעַ "אַחַז בְּיָדֵי!!" "לֹא!" בְּעַרְל מְסַרֵּב בְּנַחֲשׁוֹת וּיְמִירִים רֹאשׁוֹ בְּמֵאֲמָץ לְהַתְעַלּוֹת מֵעַל הַגָּלִים "אֲנִי מִתְפַּלֵּל לְבוֹרָא הָעוֹלָם שֶׁיִּצְיֵל אוֹתִי! לֹא עֲכוּ"ם כְּמוֹךָ!" הַמְלִים הָאֲחֵרוֹנוֹת נִשְׁמָעוֹת בֵּין חֲרָחוּרֵי הַגָּלִים.

רַב הַחוּבְלִים מִשֶּׁךְ בְּכַתְפּוֹ וּמַהֲרָ לְהִכְנִס מִתַּחַת לְסִכְכַּת הַקְּבֵרִיט, וּמִחֶשֶׁשׁ שְׁמָא יִשְׁטַף גַּל אֲדִיר מְמַדִּים כְּלִשְׁהוּא אֶת סִירָתוֹ הַקְּטַנְטָנָה, הִשִּׁיט אוֹתָהּ הַרְחֵק הַרְחֵק.

בְּעַרְל מְבַעֵט לְכָל עֵבֶר בְּנִסְיוֹן לְחַתֵּר לְפִשְׁרָה עִם הַרְרֵי הַמִּים הַשׁוֹעֲטִים לְכוּוֹנוֹ, אָךְ לֹלֵא הוֹעִיל.

זַעֲקַת "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל" נִשְׁמָעָה בְּרַחְבֵי הָאוֹקֵיאוֹס.

(יִנְחֲנִי - סְפִינְקָא)

א גוט שבת